

POSTANOWIENIE

22 czerwca 2023 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Paweł Grzegorzczak

na posiedzeniu niejawnym 22 czerwca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa R. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko A. Ś.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej A. Ś.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 10 grudnia 2021 r., VII AGa 187/21,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset 00/100) złotych tytułem kosztów postępowania kasacyjnego.**

(K.G.)

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (przyczyn kasacyjnych).

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący A. Ś. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wynikającą z rażącego naruszenia przez Sąd Apelacyjny art. 518, art. 498 w związku z art. 455 k.c. oraz art. 233 § 1 k.p.c. Zaakcentował, że ze zgromadzonego materiału dowodowego wynikało, że pozwany wstąpił w prawa wierzyciela ze wszelkimi tego konsekwencjami, a Sąd drugiej instancji błędnie uznał, iż wierzytelności przedstawione przez skarżącego do potrącenia są zobowiązaniem bezterminowym, co prowadziło do wniosku, że wymaganie wymagalności wierzytelności nie zostało spełnione wobec braku wezwania do spełnienia świadczenia, która to ocena stoi w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym.

Zgodnie z utrwalonym poglądem oczywista zasadność skargi oznacza, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Jest tak wtedy, gdy bez wątplenia wystąpiły uchybienia, na które powołuje się skarżący, jest pewne, że miały one wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia albo podniesione we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumenty oczywiście uzasadniają zasadność wniesionego środka

zaskarżenia. Oczywiste jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą zatem mieć kwalifikowany charakter i być dostrzegalne na pierwszy rzut oka (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 18 grudnia 2013 r., III CSK 311/13, OSNC 2014, nr 7-8, poz. 83; z 20 sierpnia 2014 r., II CSK 77/14, OSNC 2015, nr 7-8, poz. 91 i z 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18).

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie stwarza podstaw do przyjęcia, że doszło w niniejszej sprawie do rażącego naruszenia powołanych przepisów, które skutkowałoby oczywistą zasadnością skargi. Z lektury motywów zaskarżonego orzeczenia wynika, że Sąd Apelacyjny uznał za zasadne żądanie zapłaty przez powoda kwoty 97 630,78 zł z tytułu zatrzymanej kaucji gwarancyjnej, nie znajdując podstaw do uwzględnienia zgłoszonego przez skarżącego zarzutu potrącenia należności powoda z należnościami skarżącego z tytułu nieopłaconych należności podwykonawców i wykonania zastępczego. Sąd *meriti* wyjaśnił, dlaczego, w okolicznościach sprawy, złożone oświadczenie o potrąceniu było bezskuteczne. Stanowisko wyrażone we wniosku sprowadza się do zaprezentowania przez skarżącego własnej oceny sprawy, kwestionowania rozstrzygnięcia i przedstawienia go jako w subiektywnej opinii skarżącego oczywiście bezzasadnego.

Ponadto, skarżący podważał we wniosku ustalony w sprawie stan faktyczny, zmierzając do jego modyfikacji zgodnie z preferowanym przez siebie kierunkiem. Podejście takie pomija, że w postępowaniu kasacyjnym Sąd Najwyższy jest związany ustaleniami faktycznymi stanowiącymi podstawę zaskarżonego orzeczenia, a podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów i oceny dowodów (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.). Postawiony w skardze zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. i wywody wniosku, według których ocena Sądu Apelacyjnego stoi w sprzeczności ze zgromadzonym materiałem dowodowym, stały w opozycji do tego założenia.

Analiza wniosku na tle podstaw skargi oraz motywów zaskarżonego orzeczenia, nie prowadziła tym samym do oceny, iż Sąd Apelacyjny ferując

zaskarżony wyrok dopuścił się błędów, które uzasadniałyby oczywistą zasadność skargi.

Należało zatem odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. i art. 98 § 1, art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji.

(K.G.)

[ł.n]

